

„Tuhle knihu neodložíte!“

B. A. PARIS

„Geniální!“

SHARI LAPENA

žena, která věděla příliš mnoho

... a proto musela zemřít?

Michele Campbell

žena, která
věděla
příliš mnoho

**KNIHY MICHELE CAMPBELL
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Vždycky je to manžel
Byla to tichá dívka
Cizinec na pláži
Žena, která věděla příliš mnoho

žena, která
věděla
příliš mnoho
Michele Campbell

Překlad Monika Pavlisová

MYSTERY PRESS

2020

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Vydáno ve spolupráci s nakladatelstvím St. Martin's Press, LLC.
Všechna práva vyhrazena.

Copyright © Michele Rebecca Martinez Campbell, 2020

Translation © Monika Pavlisová, 2020

Cover © Jan Matoška, 2020

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2020

ISBN 978-80-7588-234-9 (pdf)

Pro Jennifer Enderlinovou

„Když běháš s vlky, nezakopni.“

– Přísloví

1

DENÍK NINY

4. července, Den nezávislosti

Tento zápis má vzbudit pozornost v případě mé nenadálé smrti. Je těžké to připustit, dokonce i sama sobě, natož zbytku světa. Můj manžel má v plánu mě zabít. Z očividných důvodů. Je zamilovaný do někoho jiného. A chce mé peníze.

Zatímco píšu tato slova, sedím ve své pracovně ve věži na Windsweptu. Dívám se dolů na oceán. Vlny se tříští o pláž a z východu se valí temné mraky. Blíží se bouřka. Tento dům patřil mému prvnímu manželovi, Edwardovi. V den, kdy jsme se potkali, mi bylo třiačtyřicet, pracovala jsem v umělecké galerii a měla jsem problém vyjít s výplatou. Edwardovi bylo padesát a byl jedním z nejbohatších mužů v New Yorku. Lidé říkali, že jsem zlatokopka. Pletli se. Možná že Edward nebyl dokonalý manžel, ale já ho milovala. Když onemocněl, pečovala jsem o něj. Když zemřel, truchlila jsem pro něj. O rok později jsem potkala někoho jiného a zamilovala se. A znovu jsem se vdala.

Jmenuje se Connor a je můj druhý manžel. Tu noc, kdy jsme se potkali, mu bylo třicet. Mně bylo padesát a byla jsem jednou z nejbohatších žen v New Yorku. Connor neměl ani vindru. Lidé

to vnímali tak, že mu může jít jediné o mé peníze. Já jsem to tak neviděla. Lidé se spletli, když soudili mě. Myslela jsem, že se spletli i v jeho případě.

Jenže se nespletli.

Právě jsem se vrátila ze schůzky se soukromým detektivem, a ještě teď mě v očích pálí slzy. Na stole před sebou mám fotografii, nezpochybnitelný důkaz o tom, že jsou spolu – a že to trvá už velmi dlouhou dobu. Nevím, kdy to začalo nebo čeho jsou schopní, ale bojím se nejhoršího. Connor ví velmi dobře, že máme neprůstřelnou předmanželskou smlouvu. Podle ní nedostane vůbec nic, pokud mě podvede. Můžu se s ním rozvést a vyhodit ho na ulici. Všechno, co jsem mu dala – auta, oblečení, drahé hodinky, jachtu, kterou tolik miluje, letadlo –, to všechno si můžu vzít zpátky. A udělám to. On ví, že to udělám. Kam až bude schopen zajít, aby mi v tom zabránil? Doufám, že jen dělám zbytečný povyk, ale bojím se, že půjde do extrému.

Vyhodila bych ho hned teď, ale očekávám tři stovky hostů. Dnes večer pořádám tady na Windsweptu každoroční večírek k oslavě Čtvrtého července. Právě na této akci jsem před dvěma lety poznala Connora. Bláznivá láska na první pohled. Měla jsem se s ním vyspat a nechat to být, jenže jsem moc romantická. Nebo prostě hloupá. Dnes večer už ale hloupá nebudu. Budu velmi opatrná. Jakmile hosté odejdou, jakmile zmizí poslední světla ohňostroju z oblohy nad oceánem, postavím se mu. Řeknu mu, že je po všem, a vykopnu ho ze svého domu. Nebudu tu sama. Přijmu potřebná opatření. Budu tu mít ochranku, protože mám strach, co Connor udělá, až se dozví, že o všechno přijde. Budu opatrná. Udělám to čistě, rychle. A tohle manželství bude minulost.

Bude to ale hrozně těžké. Pořád ho miluju. Miluju ho tak, že se musím přemáhat, abych mu nenabídla další šanci. Abych ho

nepožádala, aby mi vysvětlil důkazy od detektiva. To nemůžu udělat. Byla by to hrozná chyba. Mohla bych ohrozit i svůj život. Nevěřím si, když je poblíž. Proto nechám tenhle deník na místě, kde ho určitě někdo najde. Jestli se něco pokazí, žádám pitvu. Pokud zemřu nečekaně, je to důsledek nezákonného jednání a stojí za tím Connor. Connor – a *ona*.

2

SOUTHAMPTON, New York, 5. července – Známa byznysmenka a filantropka Nina Levittová byla dnes časně ráno nalezena mrtvá. Bylo jí 52 let.

Levittovou našli bez známek života v bazénu v jejím sídle Windswept v Southamptonu, kde večer předtím pořádala okázalý večírek, kterého se zúčastnily stovky hostů. Záchraná služba ji převezla do nemocnice Stony Brook v Southamptonu, kde byla po přijetí prohlášena za mrtvou. Má se za to, že příčinou smrti je utonutí, což by měla potvrdit pitva, na jejíž výsledky se čeká.

Ninu Levittovou jsme znali jako vdovu po realitním magnátovi Edwardu M. Levittovi, zakladateli společnosti Levitt Global Enterprises, Inc., která má pobočky v New Yorku, Hong Kongu a Dubaji. Levittová pracovala ve společnosti Levitt Global na různých pozicích, naposledy jako předsedkyně představenstva.

Za života Edwarda Levitta patřil tento pár ke stálícím společenské scény v New Yorku i Southamptonu. Nina Levittová proslula svými luxusními večírkami a smyslem pro módu a často jsme ji vídali na stránkách časopisů, jako je *Vogue*, *Town and Country* nebo *Avenue*. Její až nadpozemská krása – typická bledá pleť a ohnivě rudé

vlasý – z ní činily oblíbený cíl hledáček módních fotografů.

Úspěchy manželů Levittových na poli realitních developerů ve Spojených státech i v zahraničí, a také coby sběratelů a mecenášů současného umění z konce dvacátého století, často ovšem zastiňovaly skandály. Bulvár se pravidelně věnoval mimomanželským aférkám Edwarda Levitta. Po jeho smrti Nina Levittová hledala štěstí po boku svého druhého manžela, Connora Forda. Ten je momentálně jednatelem ve společnosti Levitt Global a nutno dodat, že po uzavření sňatku s Ninou Levittovou doznala jeho kariéra přímo raketového růstu.

Pan Ford nereagoval na opakované žádosti o komentář k této tragické události.

3

TABITHA

Konec května, víkend před Dnem obětí války

Tu noc, kdy se mi Connor Ford vrátil do života, jsem se jako servírka otáčela na place a měla co dělat, abych nějak vyšla do konce měsíce.

Stála jsem za barem v restauraci Baldwin Grill a chystala se vyřídit objednávky od svých stolů, když jsem se podívala z okna a uviděla sexy černý sporták s newyorskými značkami, jak zajíždí na parkoviště. Vzpomínám si, že mě napadlo *Ten chlap se určitě ztratil*. Nejsme podnik pro smetánku a z toho auta křičely prachy. Nechápejte mě špatně. Restaurace je na břehu jezera Baldwin, což je jedno z nejkrásnějších míst v New Hampshire. Kdysi to tu bývalo hodně luxusní. Ale ta doba už je pryč. V létě se sem sjíždějí partičky z Massachusetts, New Yorku a Jersey, lidi, co si nemůžou dovolit pobyt na pobřeží. Pořádají tu mejdany a hodně pijí. Lákají je sem místní minipivovary, jejichž jména jsou naškrábaná křídou na tabuli, a velkoplošné televize, kde běží fotbal. Nejsou ale ani bohatí, ani slavní, to rozhodně ne.

Dívala jsem se, jak z toho auta vystoupil muž. Vysoký, úchvatný muž. A byl to *on*. Podíval se na restauraci tak, že bylo jasné, že

je tu správně, a vydal se ke vchodu. Nemohla jsem tomu věřit. Srdce mi splašeně bušilo. Začala jsem se potit.

Connor a já jsme spolu strávili jen jediné léto. Tenkrát mi bylo sedmnáct. Bylo to bouřlivé léto, pro nás oba. Padli jsme si do náruče a zůstali tak, tiskli jsme se k sobě, jako by šlo o holý život, a pak nás rozdělili. Dodnes už jsem k sobě nikoho nepustila tak blízko jako jeho. Vdala jsem se a rozvedla a prošla pěknou řádkou mizerných vztahů. Ale na něj jsem nikdy nezapomněla.

A teď byl tady, v tmavých džínách a běloskvoucí košili vypadal úžasně. A já tu stála, na prahu třicítky, s make-upem roztékajícím se mi na obličej, v oblečení prosáklém pachem jídla, zatímco láska mého života prošla dveřmi jen tři metry ode mě. Co jsem udělala? Zpanikařila. Nacouvala jsem do jednoho zákazníka, kterému jsem vyrazila z ruky poloprázdnou sklenici s pivem, ta spadla na podlahu, odkutálela se pryč a pivo se rozstříklo na nohy dalších hostů.

„Bože můj, strašně moc se omlouvám. Hned to uklidím,“ kokotala jsem.

V nastalém zmatku jsem letěla pro papírové utěrky, vytřela jsem podlahu a tomu chudákovi natočila nové pivo. Connor mi zmizel v davu. Byl pátek před Dnem obětí války a restaurace praskala ve švech. Nedalo se tu pomalu ani otočit, aniž byste vrazili do nějakého obtloustlého zarudlého chlapa, opilého namol. Logicky mě napadlo – co tu sakra Connor vůbec dělá? Jeho rodina prodala dům u jezera už před lety, když zemřela jeho babička. Od té doby to tady šlo z kopce, zatímco Connor stoupal strmě vzhůru. Oženil se s ženou, která byla bohatá a slavná, a jejich fotky neustále plnily bulvární plátky. Neměl by teď být někde na jachtě s Ninou Levittovou, namísto toho, aby se mačkal s obyčejnými lidmi v druhořadém sportbaru?

Ovšem...

Existovala možnost, že by tu hledal mě?

„Tabitho, právě jsem k tvému stolu usadila jednoho sexy týpka,“ zavolala na mě jiná servírka, když jsem kolem ní procházela s tácem plným sklenic.

A já věděla, že je to on.

Málem už jsem se otočila, abych jí řekla, ať ho posadí někam jinam, aby mě takhle neviděl. Co si budeme povídat, i kdybych nedělala servírku, už jsem nevypadala jako v sedmnácti. Kdo ano? Jenže jsme měli úplně plno a servírek bylo málo. Moje stoly za mě nikdo obsloužit nemohl. Budu za ním muset jít, ať se mi to líbí nebo ne.

Venku na terase se rozjel mejdan. Slunce ještě nezapadlo, ale všichni už měli pěkně naváto. Z reproduktorů řvala hudba. Po vodě se proháněly motorové čluny a z přístaviště někdo odpaloval rachejtle. Koutkem oka jsem zahlédla Connora. Seděl u stolu pod oknem, čelem do restaurace a zády k jezeru. Pohledem zkoumal dav, jako by někoho hledal. Svou ženu, nejspíš. Jeho slavná manželka se k němu určitě připojí a on jí přenechal místo s výhledem. Gentleman, jako vždycky. Bodlo mě u srdce.

Chvilku trvalo, než jsem se k němu dostala. Dva z mých stolů už čekaly na své nápoje, další tři si chtěly objednat, pro další dva stoly bylo v kuchyni připravené jídlo, které jsem musela nanosit, a poslední dva chtěly platit. Byla jsem za to prodlení vděčná, protože mi poskytlo čas dát se dohromady. Tak často jsem o tomhle okamžiku snila.

Někdy končil vřelým objetím. Jindy jsem mu řekla, ať zmizí, když dovolil, aby mezi nás vstoupila jeho rodina. Ani jednou se v mých představách neobjevila možnost, že se ho půjdu zeptat, co chce k pití.

Když už jsem to nemohla dál odkládat, vzala jsem džbán s vodou a vyrazila k jeho stolu. A najednou jsem se mu dívala přímo do očí. Do těch oříškově hnědých očí, které jsem tolik milovala to léto, kdy mi bylo sedmnáct.

4

TABITHA

Před třinácti lety

Connora Forda jsem uviděla poprvé, když stál u bazénu v Country klubu Baldwin Lake, v plavkách a značkových slunečních brýlích, obklopený davem děvčat. Pracovala jsem jako holka pro všechno kolem bazénu, připravovala lehátka, sbírala vlhké ručníky, nosila z restaurace hamburgery a koktejly. Maminky tu seděly, opalovaly se a popíjely, zatímco jejich děti ječely a cákaly ve vodě a házely kolem sebe jídlo, a tatínkové po mně vyjížděli. Já byla ale ráda venku na slunci a bavila mě ta uvolněná atmosféra, i když jsem nebyla její součástí.

Connorovi bylo devatenáct a byl úžasný. A mimo jiné byl také vnukem Nell Fordové. Paní Fordová byla primadona s dokonale opálenou pletí a snobským přízvukem, která nosila perly ke golfovému oblečení a vlastnila největší dům u jezera. Ani tenkrát už ale jezero Baldwin nebylo takové jako dřív. Ten pocit, že svět upadá, měl asi něco společného se snobským chováním Nell Fordové. Podle mé babičky brala sebemenší selhání obsluhy jako osobní újmu a nezastavila se, dokud za to nějaký ubohý podržtaška nezaplatil svým místem. Babička Jean, která v country klubu

pracovala léta, mi tuhle brigádu u bazénu dohodila. Když jsem nastoupila, dala mi jedinou radu. Držet se dál od Nell Fordové a její rodiny. Což se ovšem snadněji řeklo, než udělalo. Fordovy děti byly všude, kam jsem se podívala. Byly rozmazlené a frackovité – dětičky ze soukromých škol v New Yorku a Connecticutu, které tu pobíhaly, hulákaly a dělaly nepořádek. Celé dny jsem jim nosila jídlo, uklízela po nich a cítila se od nich ponižovaná. Než přijel Connor a všechno se změnilo.

První týden jsem ho jen koutkem oka pozorovala při práci. Moc jsem se styděla, než abych ho oslovila. Jednoho horkého rána v červenci jsem si všimla, že i on pozoruje mě.

Nevím, kam zmizeli všichni ostatní. Connor byl sám, ležel na svém lehátku se slunečními brýlemi na očích, jeho pleť byla tak hladká a opálená a rozzářená, až se mi zdálo, že voní po kokosu.

„Tabby, ahoj, pojď ke mně,“ řekl, jako bychom byli staří kamarádi.

Sbírala jsem špinavé nádoby, které bylo horké od slunce. Musela jsem se otočit, abych se ujistila, že mluví na mě.

„No jo, ty,“ zubil se.

Nemělo mě to překvapit. Bylo mi čerstvě sedmnáct, mé tělo bylo pevné, opálené, vlasy vyšisované sluncem. Moje uniforma, to byly titěrné kraťasy, tenisky a triko s límečkem s logem klubu. Zírala na mě spousta mužů. Přesto jsem nějak nabyla dojmu, že Connor byl úplně jiná liga.

Šla jsem k němu a on si sundal brýle. Jeho oči byly oříškově hnědé, zelené a zlaté a šedé, všechno dohromady. Nic podobného jsem nikdy neviděla. A řasy měl dlouhé a černé.

„Nebyla jsem si jistá.“

„Jsi tu široko daleko jediná Tabby, nebo ne?“

Nosila jsem jmenovku, ale většina členů klubu se neobtěžovala si ji přečíst. Když mě chtěli zavolat, jen mávli rukou nebo houkli

„Hej!“ Jeho babička, paní Fordová, dokonce luskala prsty – taková prostě byla. Proto mě překvapilo, že Connor zná mé jméno, a dokonce ho používá. Položila jsem podnos s nádobím a šla blíž.

„Jsem Tabitha. Nikdo mi neříká Tabby.“

„Já ano.“

Přikývla jsem a dělala, že jsem úplně v pohodě, ale vlastně jsem měla chuť zaječet a převrhnout vozík na nádobí, protože Connor Ford měl pro mě přezdívkou.

„Fajn, poslouchej. Můj bratranec Robbie a já máme takovou kapelu. Dnes večer v devět hrajeme tady v klubu, v televizní místnosti vedle jídelny. Měla bys přijít.“

„Ty chceš, abych si přišla poslechnout tvoji kapelu?“

„Proč ne? Máš v plánu něco lepšího?“

„Zaměstnanci na klubové akce chodit nesmějí. Pravidla to zakazují.“

„No, víš, tohle vlastně není tak úplně klubová akce. Je to jen pár dětí, co blbnou s muzikou. Takže tohle pravidlo neplatí.“

„Já nevím.“

„Prostě řekni, že jsem tě pozval. Stejně je to hloupé pravidlo. Každému to bude úplně jedno.“

Každému, až na tvou babičku, chtělo se mi říct.

„Nemůžu. Ale děkuju za pozvání. Je to od tebe milé.“

Neustále na mě zíral. Při pohledu do jeho očí se mi motala hlava.

„No, kdyby sis to rozmyslela, vstupenky nejsou potřeba. A dokonce ti věnuju písničku.“

Zasmála jsem se. „Budu o tom přemýšlet.“

„To udělej.“

Odcházela jsem a zářila jak sluníčko. Zbytek dne jsem se vznášela mezi jednotlivými pracovními úkoly a postupně sama sebe přesvědčovala, že můžu jít, ba co víc, že musím jít. Kluk, do kterého

jsem byla celá poblázněná, mě pozval, abych si přišla poslechnout jeho kapelu. Proč bych nešla? Měl pravdu. To pravidlo je hloupé. Nebude ale snadné proklouznout ven. Domek mých prarodičů byl maličký, a kdyby mě babička přistihla, bylo by jí to líto.

Tou dobou jsem se svými prarodiči žila už roky, a i když jsem je z duše milovala, toužila jsem utéct. Vyrostla jsem jako armádní dítě, každý rok další a další stěhování. Když mi bylo deset, máma umřela. Její rodiče, babička Jean a děda Ray, přesvědčili mého tátu, aby mě u nich nechal přes léto. Když léto skončilo, všichni se shodli, že bych měla zůstat i dál. Všichni, kromě mě. Mě se nikdo neptal, co chci. Prarodiče se stali mými zákonnými zástupci. Dodnes nevím, co bylo těžší – to, že máma umřela, nebo že se mě táta tak snadno vzdal. Máma mě aspoň chtěla. Táta se nakonec znovu oženil a se svou novou ženou a dětmi se přestěhoval do Texasu. Mě s sebou nevzal.

Pokaždé, když jsem to odpoledne procházela kolem bazénu, našel si Connor nějaký důvod, aby se mnou promluvil. Objednal si mléčný koktejl a tři koly během tří hodin a kdykoli jsem mu něco podávala, přešel svými prsty přes ty mé, až jsem se červenala a zakoktávala.

Bazén zavíral v šest. Deset minut před šestou jsem sbírala vymačkané lahve od kečupu z prostoru grilu, když se za mnou objevil Connor. Položil mi ruce kolem pasu a otočil mě tvář k sobě. Byl tak vysoký. Cítila jsem z něj opalovací krém a jeho kůže hřála.

„Slíb mi, že se večer uvidíme, Tabby. Prosím?“ řekl.

„Já bych ráda.“

„Tak v čem je problém?“

„Myslíš kromě toho, že by mě mohli vyhodit? Musela bych se nějak vyplížit ven.“

„Já se plížím ven pořád. A tohle je jen práce, ne?“

Connor si mohl dovolit takhle přemýšlet. Já ne. Ale jeho úsměv mě rozechvíval až do konečků prstů.

„Tak jo. Přijdu.“

„To je moje holka,“ řekl, a mně se strašně líbilo, jak to zní.

Večer u večere byla nálada v maličké kuchyni ještě pochmurnější než obvykle. Dědu Raye trápila rozedma a babička Jean neměla v práci dobrý den.

„Ta zatracená recese,“ mumlala zamračeně, s unavenýma očima schovanýma za brýlemi. „Zase mluví o propouštění.“

„Tebe se to ale netýká, babi. Co by si bez tebe počali?“

„Jsi moc hodná, zlatíčko.“

„Sedněte si k televizi. Já uklidím.“

Nádobí jsem umyla v ruce, protože myčka se loni rozbila a zatím ji nikdo neopravil. Chvilku jsme seděli na gauči a dívali se na historický kanál. Čas se nekonečně vlekl. Cítila jsem, jak venku za zdmi utíká život beze mě. Říkala jsem si, co asi dělá Connor.

V půl deváté už děda hlasitě chrápal a babičce padala hlava. Probrala se, když v televizi pustili hlasitou reklamu.

„Asi to pro dnešek zabalíme. Pomoz mi s dědou do postele, Tabitho.“

Dědeček se mi opíral o rameno a sípal, když jsme procházeli úzkou chodbou. Babička Jean za námi vezla jeho kyslíkovou bombu. Dědeček kvůli svému stavu už léta nepracoval, takže jsme neměli moc peněz. Bydleli jsme v malém domku v rančerském stylu v Baldwinu, ve městě sousedícím s Lakeside, kde byl klub. Jezero a velké domy byly všechny v Lakeside. V Baldwinu žili pracující lidé. Náš dům měl dvě ložnice vedle sebe, oddělené zdí tenkou jako papír. Kdybych chtěla odejít, musela bych projít přímo kolem dveří ložnice mých prarodičů.

Nějakou dobu jsem strávila vybíráním oblečení a líčením, a potom jsem šla po špičkách k jejich dveřím a poslouchala.

Děda Ray hlasitě chrápal. Babičku jsem neslyšela, ale to neznamenalo, že spí. Prošla jsem dům a zhasínala světla, jako bych se chystala do postele, potom jsem se vrátila do svého pokoje a schválně jsem hlasitě zabouchla dveře. Seděla jsem na posteli a poslouchala ticho. Za pět minut devět už jsem měla čekání dost. Vyplížila jsem se z pokoje a zamířila chodbou ke dveřím.

Venku sladce voněl noční vzduch a na severní obloze pořád zářilo světlo. Cítila jsem, jako bych poprvé brala svůj život do vlastních rukou, a že už bylo načase. Vyvedla jsem kolo dolů po příjezdové cestě, nasedla a vyrazila. Za dvacet minut už jsem byla v klubu a spěchala kolem kuchyně a jídelny do televizní místnosti. Modlila jsem se, ať nikdo z těch, co znám, nepracuje takhle do noci.

Televizní místnost byla přečpaná teenagery posedávajícími na zemi. Vynesli ven židle a pohovky odtlačili ke zdi. Světla byla ztlumená. Connor a další tři kluci stáli na stupínku, který sloužil jako pódium. Zrovna byli uprostřed písničky – hráli „Desperado“ od Eagles. Connor měl přes rameno uvázanou kytaru a v zářích lamp vypadal ještě vyšší a ještě dokonalejší než ve slunečním světle u bazénu. Prodrala jsem se davem na místo úplně vepředu a s překříženýma nohama jsem si sedla na zem.

Kapela si říkala Big Summer a nebyla vůbec špatná. Connor zpíval oduševnělým, trylkujícím hlasem, který byl tehdy vášní všech indie zpěváků. Zbaštila jsem mu to. *Věci, co tě těší, ti jednou ublíží.* Měla jsem ta slova víc poslouchat. Ale já byla moc zaměstnaná starostmi, že si mě třeba nevšimne, když mu svítí světlo přímo do očí. Riskovala jsem úplně všechno, abych se sem dostala. Co když mě vůbec neuvidí? Ale lámala jsem si s tím hlavu zbytečně. Ke konci si dala kapela malou pauzu mezi písničkami a on se s ostatními o něčem radil. Potom se vrátil k mikrofonu a podíval se přímo na mě.

„Tahle písnička bude pro Tabby s dlouhými blond vlasy tady v první řadě,“ řekl a spustil „Wonderful Tonight“. Zpíval o dívce, která si češe své dlouhé blond vlasy a já se chvěla a utírala slzy. Zdálo se mi, že mi každou chvíli exploduje srdce. Když dohráli, všichni jeho kamarádi pokřikovali a výskali, ale on jim vůbec nevěnoval pozornost. Přišel přímo ke mně – k holce od bazénu, Popelce na plese.

„Říkal jsem, že ti věnuju písničku. Jsi ráda, že jsi přišla?“

„Rozhodně.“

Lidi nás viděli. Bylo mi to jedno. Vzal mě za ruku. Šli jsme na golfové hřiště a líbali se pod hvězdami. A to byl jen začátek.

5

Po té první noci, pokud šlo o mě, jakákoli chvíle, kterou jsem strávila bez Connora, vůbec nestála za prožití. Většinu večerů jsem se vyplížila z domu a na kole jela na golfové hřiště. Leželi jsme spolu na dece v měsíčním světle, kolem nás sladce voněla tráva, líbali jsme se, šeptali, smáli se, rukama si vzájemně pátrali pod oblečením. Nikdy jsem nepoznala nikoho, jako byl on. Byl krásný jako princ, ale tím mě nedostal. Bylo to těmi věcmi, co říkal, tím, jak se nosil, co všechno věděl. V práci jsem během dne chodila do kuchyně delší cestou kolem tenisových kurtů, jen abych ho viděla hrát. Když byl na jezeře na vodních lyžích, všeho jsem nechala a zírala. Jeho talent, ladné pohyby – nemohla jsem z něj spustit oči. Chodil na soukromou školu, četl skvělé knihy, byl v Paříži i na Havaji. Teď už byl na vysoké, myslím na opravdické vysoké – ne na nějakém výukovém programu s certifikátem, díky kterému získáte nudnou práci, kterou pak strávíte celý život, dokud neumřete. Kluci, s kterými jsem chodila na střední škole v Baldwinu, vůbec neměli žádné ambice vypadnout z tohohle zapadákov. A taky jsem je zajímala jen jako hezká holka, co by se s nimi mohla vyspat. Connor mi věnoval pozornost. Poslouchal mě. Svěřoval se mi. Radil se se mnou. Byl do mě blázen stejně jako já do něj. Nevyžadoval sex, dokud jsem nebyla připravená (což jsem tedy byla asi týden potom, co jsme se začali scházet).

Předtím mi řekl *Miluju tě*. S ním jsem se cítila, jako že za něco stojím, jako bychom si byli rovni.

Měli jsme toho společného víc, než bych si kdy pomyslela. Connorův otec před rokem opustil jeho matku kvůli mladší ženě a teď měl malého syna. Rozvod Connorových rodičů ještě nebyl uzavřený. Jeho otec schovával peníze i majetek a neplatil výživné. Aktuálně byli Connor, jeho matka i sourozenci finančně závislí na babičce. Nell Fordová platila jejich školy, rozvodového právníka, hypotéku na jejich dům, ale její štedrost svazovala. Celá jeho rodina dělala, cokoli řekla, ze strachu, aby je neodstříhla.

Lidi v klubu věděli, že mezi námi něco je. Jak by taky ne? Po každé jsme kolem sebe celé dopoledne kroužili, dotýkali se rukama, dávali hlavy k sobě, hihňali se našim soukromým vtípkům. Přesně v poledne jsem si vzala pauzu na oběd, popadla vanilkový koktejl z baru od grilu a vyrazila do přístřešku na čluny, kde už na mě čekal. Uvnitř byl chládek navzdory žhnoucímu polednímu slunci venku, voda pleskala o pilíře a kromě pár paprsků světla u výjezdu na jezero tu byla tma. Connor vystoupil zpoza řady naskládaných kánoí a kajaků. Políbil mě a vedl mě po schodech do skladiště pod střechem. Leželi jsme na hromadách zatuchlých záchranných vest, usrkávali koktejl, líbali se. Dodnes ve mě chuť vanilkového koktejlu vyvolává vzpomínku na jeho ústa dotýkající se mých.

Jednou, to už bylo koncem léta, jsme se zase povalovali nahoře pod střechem, když jsem uslyšela, jak se dole otvírají dveře.

„Tabitho? Víím, že tu jsi,“ zavolal pod schody Gil, můj šéf. „Potřebuju tě na baru. *Hned*.“

Rychle jsme se upravili a celí rudí slezli dolů. Gil byl asi ve věku mého táty, začínal plešatět a zakulacovat se – nebyl zlý, ale pedant. Connorovi nemohl udělat vůbec nic, jen říct, aby se klidil.

Se mnou to bylo jiné. Jakmile byl Connor pryč, Gil mi udělal podmínku, což znamenalo, že stačí jedna jediná chyba a poletím.

„Zatím nebudu hlásit vedení zneužití klubových zařízení. Ale Jean je moje přítelkyně...“

„Ale ne. Prosím, Gile. Neříkej jí to.“

„Samozřejmě jí to řeknu. Měl jsem jí to říct už dávno. Bylo jasné, že se mezi vámi něco děje, a teď se to vymklo kontrole. Je to pro tvé vlastní dobro.“

Ten večer byl cestou domů v autě vzduch nabitý jak bouřkové mraky.

„Babičko Jean, Gil mi řekl, že s tebou bude mluvit. Můžu ti to vysvětlit...“

„Podívej, Tabitho, já o tom nemůžu mluvit, když řídím. Jsem moc rozrušená.“

Babička měla červené oči. Ona plakala? Podívala jsem se z okna a srdce mi spadlo až do žaludku. Začaly mě taky pálit oči.

Později ten večer za mnou přišla, když jsem měla ruce až po lokty v bublinkové vodě a myla nádobí po večeři. Vypadala celá zmačkaná a křehká – oblečená do barevných domácích šatů a plastových sandálů, s šedivými vlasy zvlněnými kolem čela kvůli vlhku v kuchyni.

„Pojď do obýváku. Nechci, aby nás dědeček slyšel. Jeho srdce by to neuneslo.“

Utřela jsem si ruce a šla za ní, a přitom se můj pocit viny proměnil v nesouhlas. Já jsem nic špatného neudělala. Není zločin mít kluka. Nepotřebuju žádnou přednášku. Ale když se posadila na gauč a poklepala na místo vedle sebe, zklamání v jejích očích mě bodlo až u srdce.

„Nebuď smutná, babi. Víím, co dělám. Měli jsme biologii už od základky.“

Odhodlaně zařala čelist.

„Tady nejde o poučování o životě, Tabitho. Jde o Fordovy. Já tu rodinu znám a není to dobré. Nemůžeš jim věřit.“

„Connor není jako ti ostatní.“

„Já bych řekla, že když padne kosa na kámen, je jako oni. Úplně stejný.“

„Neznáš ho. Myslíš, že je to nějaký privilegovaný, rozmazlený spratek. Ale to se strašně pleteš. On mě nevyužívá. Chová se ke mně nádherně. Já ho *miluju*.“

Viděla jsem, jak se jí za skly brýlí rozevřely unavené modré oči. „Ach bože. Je to ještě horší, než jsem si myslela.“

„Ale není. Je to to nejlepších, co se mi kdy stalo. Proč se se mnou nemůžeš jednoduše radovat?“

„Protože mám o tebe strach. Zním Nell Fordovou. Nebude tolerovat míchání své rodiny s někým, jako jsme my. A ona těm dětem vládne železnou rukou.“

„Mně je jedno, jaká je jeho babička. Promluvila jsem s ní za celé léto sotva dvě slova.“

„Dobře, tak jinak. Nezdá se ti divné, že tě nepředstaví své rodině?“

To mě zarazilo.

„Ale on mě představil. Zním všechny jeho sestry a všechny bratrance a sestřenice.“

„Znáš je jako přátele? Nebo proto, že jim nosíš jídlo a sklízíš po nich nepořádek?“

Odvrátila jsem se a tváře mi zrudly. Samozřejmě že měla pravdu. V šest, když klub zavíral, se všechny Fordovic děti naskládaly do džípu bratrance Robbieho nebo landroveru sestřenice Hope a vyrazily bůhvíkam. Já jsem zvaná nebyla. To bolelo, protože ať už jely kamkoli – do města nebo do obchoďáku, nebo jen někam na večeri –, rozhodně to tam muselo být víc vzrušující než kdekoli, kde jsem kdy byla já. Nebo budu. Někdy jsem si brala

přesčasové hodiny a roznášela večeře v jídelně. To jsem se pak dívala na druhou stranu jezera a viděla zář z jejich ohniště a cítila volání všeho, co mi chybělo. Pečené marshmallowny. Pivo a jointy kolující v kruhu, když jejich babička nebyla doma. Connor a Robbie se svými kytarami. Sestřenice v krátkých topech a značkových pantoflích a plandavých pletených svetrech, pohazující dokonale rovnými vlasy a smějící se hrdelním smíchem vtípům kluků. Bratřenci, ti už se uráčili se mnou mluvit, když teď mám něco s Connorem. Ale ty holky předstíraly, že neexistuju.

„Nejsou tví kamarádi, je to tak?“ řekla babička.

Bylo snazší zlobit se na ni než na Connora. Vstala jsem, plná spravedlivého rozhořčení.

„Už je mi skoro osmnáct a tohle je *můj* život.“

„Zlato, já vím, že je těžké žít tady s námi, důchodci. Pro mě je to taky těžké. Určitě si ty i já přejeme, aby tu teď byla tvá máma a tu situaci řešila ona, ale není tu.“

„Babičko, já nevím, jak ti to říct ještě jinak. Do mého milostného života ti vůbec nic není.“

„Vychovávala jsem tě od chvíle, kdy jsi byla malá holka. Tím jsem si zasloužila právo vyjádřit svůj názor. A pokud jde o to nic, tedy konkrétně o klub, opět se pleteš. Pro mě je ten klub všechno. Je to moje živobytí. Myslíš, že se mě to netýká, když Gil přistihne mou vnučku, kterou přijal na mou prosbu, polonahou v přístřešku na čluny?“

„Nepřistihl mě polonahou. To je lež.“

„Možná tě neviděl, ale stoprocentně to věděl. Nejsem žádná puritánka, Tabitho, a nesnažím se tě kontrolovat. Ale není to od tebe hezké. Nemáš respekt ke své práci, ke svému šéfovi, ke mně. A ani k sobě.“

Jak mluvila, pomalu mi docházelo, co vlastně říká. Začala jsem si připadat menší a menší, až jsem si přála, abych se mohla vsáknout

do gauče a zmizet. Měla pravdu. Byla jsem sobec. Ani na vteřinu jsem se nezamyslela nad tím, jak moje chování dopadne na ni. Tohle byla moje babička, která se mě ujala, vychovala mě. Zasloužila si ode mě víc než to, jak jsem se chovala.

„Máš pravdu, babi,“ řekla jsem. „*Bylo* to špatné. Teď tomu rozumím. Omlouvám se. Už to neudělám, slibuju. Odpustíš mi?“

Úleva v její tváři mě zasáhla až u srdce.

„Odpouštím ti.“

„Mám tě moc ráda, babičko Jean.“

„Taky tě mám ráda.“

S usazenými očima jsme se objaly.

„Tedy, to bylo vyčerpávající. Nejvyšší čas jít do postele.“

Pohládila jsem ji po hebké tváři a dívala se za ní, jak odchází do ložnice. Srdce mi překypovalo láskou. To bylo v osm hodin.

V deset jsem už po Connorovi toužila tak hrozně, že jsem nedokázala jasně myslet. Potřebovala jsem se ho dotýkat, líbat ho, cítit jeho kůži na své, a to všechno potlačilo můj pocit viny i rozumný úsudek. Slíbila jsem babičce, že nebudu dělat problémy v klubu. A ten slib dodržím. Ale neřekla jsem, že se přestanu vídat s Connorem. Pokud nebudeme chodit do přístřešku na čluny – nebo na golfové hřiště, které je majetkem klubu –, nebudu ten slib porušovat.

Oblékla jsem si hezké letní šaty, natřela rty leskem a řasy zvýraznila řasenkou. Načechrala jsem si vlasy a navoněla se. Po špičkách jsem se vykradla ze dveří.

Noční vzduch venku byl jako samet a voněl létem. Spěchala jsem ulicí do vedlejšího bloku, kde na mě Connor čekal v Robbieho starém džípu s otevřenou střechou pod indigovým nebem. Žlutý měsíc visel těsně nad horizontem, zamřzený vysokou vlhkostí ve vzduchu. Nastoupila jsem na místo spolujezdce. Connor mě popadl a líbal mě, než mi došel dech.

„Stalo se něco špatného,“ řekla jsem a odtáhla se. „Gil řekl mojí babičce, že nás načapal v tom přístřešku. Málem jsem se dnes nedostala ven.“

„Do prdele. Jsi v pohodě?“

„Ano, ale ona je rozrušená. Slíbila jsem jí, že už se nebudeme scházet v klubu.“

„To neříkej. Nedokážu přežít celý den, když se na tebe nebudu moct dívat, to přece víš.“

Stáhl mi ramínko šatů z ramene, nosem se mi třel o krk a rukou se posunoval nahoru po mém stehnu. Zrychlil se mi dech. Ale odtáhla jsem se. Bála jsem se, aby nás neviděli sousedi.

„Tady ne. Chci dodržet, co jsem jí slíbila.“

„Tak jo.“

Nastartoval auto.

„Nemůžeme ani na golfové hřiště.“

„Proč ne? Je to tam v noci úplně opuštěné. Nikdo se nic nedozví.“

„Nemůžu to riskovat. Porušila bych slib.“

„Tak kam pojedeme? Potřebuju být s tebou sám, teď hned.“

Zase jsme se líbali. Rukou mi vklouzl do kalhotek. Stálo mě to hodně sil, ale odsunula jsem ji pryč.

„Taky tě potřebuju. Ale ne tady, a ne v klubu. *Přemýšlej.*“

„Fajn. Můžeme zaparkovat v lese u stezky k Medvědímu potoku,“ řekl.

„Tam je to v noci hrozně strašidelné. A vůbec, jen tak někde venku – já nevím. Co dům tvé babičky? Nemůžeme jet tam?“

„To je riskantní. Musel bych tě tajně protáhnout po zadních schodech, aby se o tom nedozvěděla. Asi nechceš, aby tě poznala z klubu.“

To zabořilo. Připomnělo mi to, co mi předtím říkala babička Jean – o tom, že mě Connor nechce své rodině představit.

„Já nechci? Nebo ty nechceš?“

Podíval se na mě. „Co tím myslíš?“

„Stydíš se za mě?“

„Stydím se za *ni*. Je neskutečný snob. Kdyby tě poznala, zuřila by, čistě jen proto, že pracuješ v klubu.“

„No a co kdyby zuřila? Bojíš se, že by tě odstříhla?“

Začal se bránit. „No jasně, že jo, ale to není to hlavní. Nechci, abys musela čelit jejím výbuchům hněvu, nic víc.“

„Já to risknu.“

„Víš to jistě?“

„Ano.“

„Fajn. Neříkej, že jsem tě nevaroval.“

Řítili jsme se městem, z reproduktorů řvala hudba a vítr nám cuchal vlasy. Connor nemluvil. Podle výrazu v tváři se bál, možná se na mě i zlobil. Já byla tak bláznivě zamilovaná, že jsem celou cestu obdivovala, jak vraští obočí, jak zatíná čelist, dokonalé rysy jeho obličej.

Když jsme přijeli na cestu vinoucí se kolem jezera, Connor zpomalil a vypnul hudbu. Při příjezdu k domu Fordových jsem měla mokrá podpaží a hrudník se mi svíral. Nechtěla jsem potkat jeho babičku. Bála jsem se jí jak čert kříže. Jen jsem toužila, aby mě chtěl představit rodině.

Dokázal mi, že je ochotný to udělat. Teď bych nejradši jela někam jinam. Jenže jsem kolem toho udělala takové divadlo, že už jsem nemohla couvnout.

Dojeli jsme na příjezdovou cestu. Rozlehlý šindelový dům byl z většiny temný, až na pár světél v horních patrech.

„Už spí?“ zeptala jsem se.

„Babička chodí do postele v deset. Máma je v Connecticutu kvůli soudu a teta se strýcem se vrátili do města.“

Vydechla jsem úlevou.

Prodírali jsme se po příjezdové cestě plné aut a překračovali spadlá kola a sportovní náčiní. Vedl mě úplně dozadu, prosklenou verandou. Při pohledu přes jezero dům Fordových zářil. Zblízka to bylo něco jiného. Sítě proti hmyzu se vyvracely z pantů. Veranda byla nacpaná starým, zašlým nábytkem. Prošli jsme dveřmi do velké kuchyně, jejíž vybavení bylo už desítky let za zenitem. Ve vzduchu visel zápach z odpadků jako v kterémkoli jiném starém domě.

Connor mě vedl po rozvrzaném zadním schodišti do třetího patra, kde otevřel dveře do ložnice. Pokoj byl úzký a tmavý, byly tu dvě palandy a po zemi leželo oblečení. Na jedné ze spodních postelí se válel Robbie a telefonoval. Na horní posteli seděly další dvě Fordovic děti s nohama spuštěnýma dolů a zíraly na displej nintendo. Byl to Tyler a Caleb, ačkoli všichni jim říkali Punk a Boo. Byli bratři, dvanáctiletí, možná třináctiletí. Když jsem vešla dovnitř, zůstali koukat s otevřenou pusou.

„Tabby už znáte, lidi,“ řekl Connor.

„Tabby, *jak jeee*,“ zahuhlal Robbie, když pokládal telefon. Zdál se být namol, nebo sjetý.

„Potřebuju pokoj,“ řekl Connor.

Robbie se zvedl a zatahal Punka za nohu visící z palandy.

„Slyšeli jste? Tak pohyb, pánové,“ řekl.

Mladší chlupci šli za Robbiem ven, šťouchali do sebe a hihňali se. Connor zavřel dveře a chytil mě za ruce. Stáhl mě dolů na spodní postel na druhé straně pokoje. Určitě je to jeho postel. Byla úzká a žmolkovitá, se zelenou vlněnou dekou, a jak mě svlékal, škrábala mě na kůži. Ale hrozně se mi líbilo, že jsem na místě, kde každou noc spí, a navíc jsem byla celá pryč z toho, jak se na mě díval.

„Máš neskutečný tělo. Jsem do tebe blázen, víš to, vid’?“ řekl.

Postel strašlivě vrzala, když jsme se milovali. Zpoza dveří jsem slyšela chichotání.

Tu noc nás nikdo nenačapal. Proto, přirozeně – navzdory očividnému riziku scházení se v domě jeho babičky – jsme to další noc udělali znovu, a pak zase, dokud se z toho nestal zvyk. Třikrát nebo čtyřikrát v týdnu jsem se v noci vyplížila ven. Connor na mě čekal na konci ulice. Do jeho domu jsme přijížděli pozdě, když už byl tmavý a tichý, a nenápadně se kradli nahoru po zadním schodišti. Na Nell Fordovou jsem nikdy nenarazila.

Nikdy – dokud k tomu nedošlo.

O našich schůzkách věděly všechny Fordovic děti a já se bála, aby nás někdo neprásknul. Connor tvrdil, že se to nikdy nestane. Všichni bratřenci a sestřenice dělali něco nedovoleného. Tím, že znali svá tajemství, vznikalo mezi nimi zvláštní pouto pojištěné vzájemnou destrukcí. Jenže jsme nepočítali s dopady hádky Connora s jeho prostřední sestrou Chloe. Nikdy jsem pořádně nepochopila, co přesně se mezi nimi stalo. Jen jsem věděla, že to má co dělat s rozvodem jejich rodičů. A jednou v noci se Chloe z ničeho nic rozhodla promluvit.

Leželi jsme pod škrábavou dekou, když paní Fordová zabušila na dveře pokoje.

„Connore, otevři. Ty tam máš nějakou dívku?“

„*Do prdele*, to je babička,“ vydechl.

Vyskočili jsme a začali na sebe navlékat oblečení. Chtěla jsem něco říct, ale on zavrtěl hlavou, položil si prst na rty a kývl směrem ke dveřím.

„Hned budu venku, babi. Vteřinu.“

Nell Fordová nemohla počkat. Rozrazila dveře a našla nás polonahé. Já byla v šortkách a podprsence, ale tričko jsem si obléct nestihla. Connor se právě soukal do džínů. Zakopl a málem spadl.

„Počkej chvíli, babi. Zůstaň venku.“

„Neříkej mi, co mám dělat. Tohle je můj dům. Tedy, ty jsi vnučka Jean Parkerové? Co si tvoje babička myslí o tvém chování?“

Connor vypadal zaraženě. „Tabby je moje kamarádka.“

Prohlížela si mě od hlavy k patě a znechuceně vraštila obličej.

„Očividně velmi blízká kamarádka.“

„Odvezu ji domů.“

„Může se dostat domů sama. Ty a já si musíme promluvit, mladý muži.“

„Ale...“

„*Sednout.* A ty, prosím, odejdi z mého domu. Okamžitě.“

Podívala jsem se na Connora. On můj pohled neopětoval. Sedl si na postel a svěsil hlavu. Protáhla jsem se kolem jeho babičky ven a šla dolů po schodech. V prosklené verandě seděl Robbie. Půjčila jsem si jeho telefon a zavolala babičce, aby pro mě přijela.

Když za patnáct minut zastavila na příjezdové cestě, seděla jsem venku na schodech, potmě, s uplakanýma očima. Connor mě vůbec nešel hledat. Ale Nell Fordová se musela dívat z okna. Když jsem šla k autu, rozletěly se vchodové dveře a ona proběhla kolem mě a řítila se k mé ubohé babičce.

„Jean Parkerová, chci s vámi mluvit.“

Babička vystoupila z auta a postavila se jí hrdě, se vztyčenými rameny. Hádaly se přímo na trávníku, dost hlasitě na to, aby vzbudily sousedy. Babička Jean se za mě postavila a řekla paní Fordové, že si má hlídat svá vnoučata, která, jak každý ví, se toulají městem jak divoké kočky. Ani zdaleka to nebyl rovný boj. Další den mě vyhodili z klubu. Babička dostala oficiální důtku do svých papírů kvůli nevhodnému chování vůči členovi. O něco později v tom roce, když došlo na propouštění, použili ten záznam v jejích papírech a vyrazili ji. Pokud jde o Connora, druhý den mi volal, aby se omluvil. Nepřišla jsem k telefonu, a tak volal pořád znovu a znovu, než to vzdal a napsal mi dopis. Neodepsala jsem, a tak psal dál. Pálila jsem ty dopisy neotevřené.

Pak už jsem ho neviděla, až do chvíle, než vešel do restaurace Baldwin Grill o víkendu před Dnem obětí války, o třináct let později.